

JANE ȘI MAGIA IUBIRII

Rachel Givney este scriitoare, regizoare și producătoare de film. Originară din Sydney, locuiește în prezent la Melbourne. A colaborat la filme precum *Offspring*, *The Warriors*, *McLeod's Daughters*, *Rescue: Special Ops* și *All Saints*. Filmele ei au făcut parte din selecția oficială a festivalurilor de film de la Sydney, Flickerfest, Tropfest și multe altele. *Jane și magia iubirii* este primul ei roman.

RACHEL GIVNEY

Jane
și magia
iubirii

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul unu

După ce sări peste pârleaz și ateriză într-o baltă plină de noroi, din care o parte fu proiectată în sus, aterizând apoi pe rochia, pe ghetetele și pe obrajii ei, Jane se opri pentru o clipă, întrebându-se dacă nu cumva exact acest tip de comportament era motivul pentru care avea dificultăți în a-și găsi un soț.

Nu doar faptul că rătăcea, la ora opt dimineața, în grădina de napi a unui fermier, o făcea pe Jane să considere că, poate, marele ei talent era incompatibilitatea cu măritișul. În timp ce sărea peste o altă îngrăditură din piatră, într-un alt câmp – nu chiar un câmp, dacă e să fim complet sinceri, era mai mult o mocirlă (Cum de ajungea mereu în cele mai murdare locuri din Anglia? Era atrasă în mod inexplicabil de noroi?) –, alcătuiă în minte o listă cu toate acele trăsături de caracter ale sale care o făceau nepotrivită pentru căsătorie.

Prefera o carte bună întâlnirilor cu alți oameni și îi plăcea să rătăcească ore întregi, singură, în mijlocul naturii rurale. Vecinii împărtășeau unanim părerea că acestea erau atribute discutabile în cazul unei femei. Totodată, Jane își distrugea coafurile la fel de repede cum își strica rochiile. Buclele castanii, supuse de mama ei într-un coc grecesc, în vârful capului, ajunseseră sub urechea stângă, într-un mănunchi trist. Chiar și doar aceste lucruri erau suficiente pentru a o elimina din cursa pentru un soț.

Pe lângă parada scandaloașă alcătuită din preferința pentru cărți, plimbări și asasinarea coafurilor, Jane mai suferea de un mic neajuns care, el singur, le umbrea pe toate celelalte.

Scria.

Nu scrisori și poeme, deși avea talent la amândouă. Romanele erau mijlocul ei de expresie. Câteodată, când se plimba sau când participa la o adunare, îi venea câte o idee, iar atunci se adâncea cu pasiune în truda creatoare. Umbla ca pierdută, incapabilă să facă orice altceva până când nu punea totul pe hârtie: până când surorile nu erau reunite, nelegiuții pedepsiți, îndrăgostiții uniți pentru vecie. Odată ce termina, lăsa pana și cădea într-un somn profund, cu mintea golită de gânduri, căci își adăugase vocea visului lumii. Se deștepta în dimineața următoare, tulburată de o nouă idee, și truda reîncepea, de o importanță egală pentru ea cu aceea a respiratului.

Ca realizare, scrisul nu se compara cu brodatul sau cu pictura, dar măcar era caligrafic. Acest lucru îi atrăsese odinioară admirația familiei. Totodată, poveștile pe care le spunea erau simple și amuzante, toată lumea le aprecia și făceau timpul să treacă mai plăcut, mai ales duminicile, după slujbă, până la ora cinei. Însă pe măsură ce anii treceau și ea rămânea tot nemăritată, obiceiul devenise, dintr-o sminteală inofensivă, vinovatul pentru nereușita ei în viață; doamnele nu scriau cărți.

Nimeni nu publica scrierile lui Jane. Când avea nouăsprezece ani, tatăl ei, plin de mândrie paternă, a trimis unul dintre romanele ei lui Thomas Cadell, un editor londonez, oferindu-se chiar să suporte el însuși cheltuielile de tipărire. Familia a așteptat, anticipând cu veselie, gândindu-se că vor vedea numele Austen tipărit, dar, după câteva săptămâni, răspunsul lui Cadell a venit cu mesajul: „Refuzat prin returnarea corespondenței“. Calitatea scrierilor lui Jane nu meritase nici măcar o scrisoare de respingere. George Austen nu a mai abordat vreodată un editor, iar Jane a ascuns manuscrisul sub plăcile dușumelei din dormitorul ei.

În ciuda respingerii și a declarației conform căreia era lipsită de talent, Jane nu s-a oprit din scris. Existau femei-scriitor, dar acestea erau rarități, proscrișe, decăzute. Ann Radcliffe, idolul lui Jane, publicase cinci romane, dar era cunoscută publicului mai cu seamă pentru faptul că era stearpă. Cu astfel de modele drept exemplu pentru viitorul care o aștepta, mama lui Jane a anunțat-o, într-o marți după-amiază, că, dacă o mai prindea scriind altceva decât liste de cumpărături, urma să i le pună pe foc.

Din ziua aceea, Jane a scris pe ascuns. Și-a păstrat pasiunea, dar a ferit-o de ochii lumii. Își nota gândurile pe bucăți de hârtie, în pădure, și punea totul laolaltă când mama era plecată la piață.

Jane avea un motiv foarte precis pentru care cutreiera pădurile și crângurile de lângă Bath încă din zori, gândindu-se la toate acestea: domnul Charles Withers, un tânăr gentilom, avea să sosească acasă în mai puțin de o oră, ca să o cunoască.

Jane nu-l știa pe domnul Withers, dar își dădea seama de importanța vizitei. Existase o vreme când, aproape o dată la două săptămâni, un tânăr domn venea să-și exprime interesul în privința persoanei ei. Asta se întâmpla pe când Jane avea douăzeci de ani. Acum, avea douăzeci și opt și șapte luni și nu mai venise nimeni. Se resemnase la gândul că nu va mai veni nimeni, niciodată.

Jane avea nevoie de un soț din două motive. În primul rând, dacă nu făcea rost de unul, avea să ajungă fată bătrână și să piară, după cum o înștiințase mama ei, într-una din zile. Jane deținea gloriosul titlu de cea de-a doua cea mai în vârstă fată necăsătorită din vestul ținutului, după sora ei mai mare, Cassandra, iar aceasta era nemăritată doar pentru că logodnicul ei murise. Jane nu avea o asemenea scuză. Cu cât înainta în vârstă, cu atât mai multe priviri pline de compasiune aduna din rândul prietenilor și al familiei, iar mila încuraja foarte puțini bărbați să dorească să se

căsătorească. Dacă ajungea la treizeci de ani necăsătorită, totul era pierdut.

Cel de-al doilea motiv pentru care era necesar să se căsătorească avea de-a face cu banii. Odată ce părinții ei aveau să plece întru Domnul, puțina avere a tatălui lor trecea în posesia fiului celui mare, James, iar ea ajungea la mila fraților ei: a celor bogați, cărora nu le păsa de ea, și a celor săraci, cărora le păsa. La o adică, ar fi putut să își câștige singură traiul vânzând flori, spălând haine sau devenind pirat.

Jane avea și un al treilea motiv pentru care își dorea un soț: era mai mult o dorință deșartă, un sentiment atât de nesăbuit, încât nu îndrăzneala să-l rostească în fața nimănui.

Era iubirea.

Însă, după cum își repeta zilnic, iubirea era un lux pentru o femeie în situația ei, astfel încât ori de câte ori acest al treilea motiv își croia drum prin gândurile ei – e drept că era o pacoste deosebit de tenace – se grăbea să îl alunge. Nu folosea nimănui să își piardă vremea cu astfel de dorințe.

Așa că îl goni din nou, în timp ce sărea peste un gard viu, spre cel de-al treilea câmp. Stropii de noroi îi ajunseră de această dată mai sus de mijloc, o fărâma de pământ intrându-i în ochi și câteva crenguțe din gard găsindu-și loc în părul ei. Aducea perfect cu un ou pestriț. Trebuia să ia măsuri, în așa fel încât să îl obțină pe acest domn Withers drept soț. Nu era nimic de făcut în privința vârstei sau a stării materiale precare, dar dacă reușea, fie și numai pentru o oră, să-și ascundă adevărata natură, avea o șansă.

Jane scoase din buzunar o pană și o bucată de hârtie și se apucă să întocmească o listă.

Tăcerea părea a fi o strategie minunată. Inteligența ei era alarmantă. Dacă era nevoită să răspundă, se va limita la observații despre vreme sau, și mai bine, va emite sunete delicate în direcția lui.

Zâmbetul era, de asemenea, o virtute în aceste împrejurări. Când era cufundată în gânduri, trăsăturile chipului ei aveau tendința să se fixeze într-o expresie încruntată. Ahh. „Nu gândi!“ adăugă pe listă.

Odată ce aceste instrucțiuni fură înregistrate, îndesă hârtia în buzunar și părăsi câmpurile din Somerset. Zări turlele bisericii St. Swithin și reveni la marginea orașului; era deja târziu. Mergând pe alea pietruită, Jane zări ceafa unui domn în vârstă, cu părul alb.

– Tată, cu ce treburi prin partea asta a orașului? întrebă ea, îndesând și mai adânc hârtia în buzunar.

Tatăl ei se întoarse, cu ochii lui albaștri strălucind.

– Mă bucuram de aerul minunat din Somerset, spuse el. Cred că m-am rătăcit. Ce zici, însoțești un biet bătrân înapoi acasă?

– Cu mare plăcere, spuse ea, apucând-i brațul și mângâindu-l afectuos.

Anii petrecuți slujind în bisericile înghețate îi distruseră spatele și nu era în stare să facă nici cincizeci de metri fără să sudaie – așa că Jane își dădu seama că el nu ieșise la plimbare, ci plecase în căutarea ei, să se asigure că nu își distrusese înfățișarea pe vreun câmp.

Nu o grăbi, la fel cum nu aduse nici vorba despre apropiata lor întâlnire cu domnul Withers. Tatăl ei trecuse de șaptezeci de ani, dar era la fel de arătos ca în portretul ce-l înfățișa ca tânăr pastor. Părul lui alb, lung, era prins la spate cu o panglică albăstruie, culoarea oului de rață, pe care Jane o cumpăraseră pentru el cu ocazia unei călătorii în Kent. O purta foarte rar, spunând că era mult prea frumoasă pentru a o folosi zilnic, ceea ce o rănea pe Jane mai mult decât lăsa să se vadă. Dar astăzi o purta. Jane își dădu seama că o făcuse ca să îi câștige bunăvoința, și reușise.

În drumul lor spre casă, Jane și tatăl ei trecură pe lângă Pump Room¹, pe strada Stall. Coloane uriașe de culoarea mierii se înălțau în fața clădirii, primitoare, semănând cu intrarea într-un templu grecesc. O doamnă învăluită într-o manta verde ca smaraldul se opri înaintea lor, apoi își înălță capul cu venerație, de parcă ar fi trimis în văzduh o rugăciune. Jane se încruntă. Astfel de spectacole se petreceau adesea în Bath, pentru că Pump Room era cu adevărat o biserică, un loc demn de adorație. Pe lângă servirea ceaiului, folosirea apelor sacre și uneltirile care aveau loc acolo, unele dintre cele mai spectaculoase contracte matrimoniale din Anglia fuseseră perfectate în amfiteatrul ei. Jane nu fusese niciodată înăuntru; fiind o femeie singură, înaintând rapid în vârstă, clienții acesteia ar fi primit-o cu aceeași bucurie cu care ar fi întâmpinat un lepros.

Jane ura orașul în care locuia. Părinții ei se mutaseră acolo odată cu pensionarea tatălui ei, punând capăt vieții tihnite pe care o duseseră până atunci într-o parohie rurală din Hampshire. Odată cu mutarea în Somerset, Jane constatase o singură schimbare semnificativă adusă vieții ei: zilele, altădată petrecute între câmpuri verzi și liniște, erau acum încărcate de ceață și de bârfă. Părinții ei susțineau că beneficiile aduse sănătății tatălui ei determinaseră deplasarea spre vest – toți vecinii și toate ziarele proslăveau proprietățile vindecătoare ale apelor termale din Bath –, dar Jane avea o altă bănuială. George și Cassandra Austen se cunoscuseră în Bath și, cu două fete îndreptându-se vertiginos către o viață de celibat, relocaseră gospodăria nu pentru a ameliora digestia pastorului Austen, ci ca o ultimă încercare de a-și mărita fiucele. Și ce loc mai bun pentru asta, dacă nu orașul Bath, capitala engleză a căsătoriilor și locul unde se căsătoriseră chiar și părinții ei.

¹ Băile romane care datează din anul 43 î.H., fiind construite de romani datorită existenței în regiune a apelor termale (n.tr.)

Trecuseră însă deja doi ani de când locuiau în Bath și nici Jane, nici Cassandra nu se măritaseră; niciun bărbat nu le ceruse, în ciuda nenumăratelor căsătorii care se încheiau fără întrerupere în saloanele și în sălile de festivități din jurul lor. Trei fete din vecini se logodiseră numai în luna ce trecuse, iar cei care le ceruseră le cunoscuseră, în treacăt, pe Jane și pe sora ei, dar nu mai exprimaseră niciun interes ulterior.

Jane o ocoli pe femeia în verde, care continuă să înalțe rugi în fața Pump Room, evitându-i privirea. Măcar ea nu era la fel de ciudată – sau, cel puțin, așa spera.

Capitolul doi

Din toate lucrurile care îi plăceau în Bath, condițiile locative o bucurau cel mai mult pe Jane. Ceilalți locatari ai Casei Sydney erau un amestec de oameni cu suflet bun, mereu gata să informeze cu privire la nenorocirile care se abăteau asupra vecinilor. O astfel de persoană, lady Johnstone, îi întâmpină pe Jane și pe tatăl ei în foaier.

– Așteptați vizita domnului Withers din Kent și a fiului său, în această dimineață, le comunică ea.

Purta o pelerină lungă, în falduri. Dacă scopul era să facă paradă de bogăția soțului ei prin cantitatea de stofă folosită ca să se acopere, lady Johnstone se achita impecabil de această sarcină. Juca între degete poșeta confecționată din mătase franțuzească, pe care o ținea în așa fel încât să capteze lumina.

– Domnul Withers poartă o haină albastră. Nasturii sunt mai mici decât mă așteptam. Mă tem că ați ajuns atât de târziu, încât cei doi domni au observat deja, îi sfătui ea cu toată amabilitatea de care era capabilă.

Lady Johnstone păstrase obiceiul să își pudreze părul și, în timp ce femeia vorbea, pudra se scutura ușor pe brațul lui Jane.

– Mulțumesc, lady Johnstone, spuse pastorul. Sunteți prea bună cu noi. Ce poșetă drăguță! Este nouă?

Jane deschise gura, ca să facă un comentariu mai puțin diplomat, dar înainte să apuce, tatăl ei o conduse pe scări, în sus. Intrară în apartamentul lor, iar Jane se grăbi să își schimbe rochia și să se spele pe față, înainte ca doamna Austen să vină peste ea și să-i târască pe amândoi în salon.

– Domnul Withers și fiul acestuia sunt deja aici, șuieră ea printre dinți, după cum îi era obiceiul atunci când tineri eligibili erau prezenți. Așteaptă în salon.

O briză suflă cu putere de-a lungul holului și întredeschise ușa către salon. Jane se furișă și aruncă o privire. Trase adânc aer în piept.

– Ce părere ai, Jane? întrebă tatăl ei.

„Jane Withers“, rosti ea în gând. Privindu-l pe bărbatul din încăpere, cu greu îi venea a crede. Ultimul pretendent semănase cu un ou fiert. De unde scosese oare pețitoarea silueta aceea ca cloplită în stâncă? Înălțimea domnului Withers îl obliga pe acesta să se aplece ca să poată privi pe fereastră. Umerii i se îndepărtau de trup, de două ori mai lați decât ai altor bărbați. Zâmbi, privind pe fereastră, și zâmbi din nou când i se adresă tatălui său care stătea lângă el, în salon. Din câte își dădu Jane seama, zâmbea mult.

Bărbatul se răsuci să arate ceva pe fereastră și atunci o singură rază din soarele Angliei surprinse fiecare strălucire de aur a juvițelor lui castanii. Jane suspină. Arhanghelul Gabriel pogorâse din ceruri în sufrageria lor.

Imediat, Jane își înfrână sentimentul de sărbătoare, înlocuindu-l cu unul mai adecvat, de îngrijorare. Pețitoarea greșise din nou. De unde, până atunci, adusesese numai pretendenți de calitate inferioară, idioți și isterici, acum livrase unul peste măsură de reușit. Jane calculă rapid valoarea combinată a pretendentului ei, sub aspectele frumuseții, solvabilității financiare și rangului, cu a ei, și rezultatele nu se potriveau. Acest Adonis înstărit, care putea

alege orice femeie și-ar fi dorit, nu se va mulțumi cu o scriitoare trecută de prima tinerețe și lipsită de zestre.

Jane își surprinse imaginea reflectată în oglinda din hol. Schimbase ghețele și mantaua stropite de noroi cu papuci din mătase și cea mai elegantă rochie pe care o avea, dar hainele ei cele mai bune tot păreau niște cârpe în comparație cu haina fină din lână a domnului Withers. Apoi exclamă, la vederea aspectului celui mai neîngrijit al înfățișării ei.

– Părul meu!

Împletitura grecească pe care i-o făcuse mama ei semăna cu un cuib de păsări.

– Poate dacă ridici partea aceasta, dinspre stânga, spuse pastorul cu o voce care se dorea a fi de ajutor și o deplasezi către nord-vest.

Jane făcu după cum îi spuse acesta.

– E și mai rău, interveni doamna Austen, îndepărtând mâinile fiicei ei cu o lovitură de palmă.

Îi cuprinse capul, îndepărtă crenguțele desprinse din gardul viu și îi adună părul într-o coafură dureroasă, dar decentă.

– Ia să te văd, îi spuse.

Mama ei făcu un pas înapoi și studie înfățișarea lui Jane. Își drese glasul, încruntată.

Doamna Austen provenea dintr-o familie mai înstărită decât cea a domnului Austen, având legături îndepărtate cu oameni sus-puși, și căsătoria ei cu un pastor de țară provocase neplăceri în rândul familiei. Cu trecerea anilor, în modesta lor parohie, renta și rangul ei continuaseră să scapete, până când ajunseseră să dețină un singur vestigiul al vieții ei anterioare: un medalion cu lănișor, din aur masiv, care punea în umbră toate gablonzurile din tinichea pe care le adunase de-a lungul căsătoriei. Cumpărat de străbunica ei, o baroană, în anii 1600, pentru o sumă împărătească, valoarea medalionului sporise în timp. Doamna Austen îl

purta cu mândrie și îl lustruia cu o bucată de mătase, în fiecare duminică.

O prinse pe Jane de umeri:

– Ascultă, Jane! Spune-i lucruri fermecătoare și cochete acestui bărbat. Nu vorbi despre cărți, sau despre politică, sau orice altceva ce l-ar face să se simtă prost. Niciun bărbat nu se însoară cu o năpastă care face pe deșteapta.

Jane se zbârli; ar fi comentat, dacă ea însăși nu și-ar fi petrecut toată dimineața gândindu-se la asta.

– Da, mamă, răspunse. Promit să par cât se poate de netoată.

Tatăl ei o atinse pe mână.

– O să fie bine, Jane.

Jane dădu din cap. Acum că gravitatea situației fusese stabilită și se făcuseră cunoscute reproșurile și îngrijorarea, cei trei traseră adânc aer în piept și porniră către salon.

Pastorul Austen intră primul și-i salută pe domnul Withers și pe fiul acestuia, Charles. Se făcură prezentările, cu o eleganță impresionantă din partea familiei Austen. Până și doamna Austen fu copleșită de o modestie decentă la vederea frumuseții și a bunăstării pretendentului. Lăsă să se scurgă șapte minute întregi înainte de a prezenta lista proprietăților fiului ei, Edward, și a umple tăcerea cu vorbăria politicoasă și fără sens la care excela.

Jane oftă, recunoscătoare în sfârșit pentru talentul conversațional al mamei ei, întrucât deplasa atenția de la persoana ei. Ea se îndeletnicea cu evitarea privirii tânărului bărbat; se temea că, dacă îl lăsa să-i vadă chipul, tânărul o va rupe la goană. Așa că număra plăcile dușumelei. Dar când, în cele din urmă, privi pe furiș către el, îl surprinse zâmbindu-i.

– Domnule Withers, am înțeles că sunteți naturalist, se adresă doamna Austen tatălui.

– Așa este, răspunse domnul Withers senior, deși nu sunt botanist de meserie, este o îndeletnicire de plăcere.